

γλυκαννησόνερο τό, *ἐνιαχ.* γλυκανῶν τσόμινον Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ ν ε ρ ό.

Τὸ ἀφέψημα τοῦ γλυκαννήσου: Πουτίζον γλυκανῶν τσόμινον (ἐνν. τὸ νήπιον).

γλυκαννησόξυλο τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ ξ ύ λ ο.

Τὸ στέλεχος τοῦ φυτοῦ Ἄνησον τὸ κοινόν (Pimpinella anisum): Πετοῦσαν ἔς τὴν ἄκρην τὰ γλυκαννησόξυλα.

γλυκαννησόσπορος ό, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ σ π ό ρ ο ς.

Τὸ σπέρμα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοινόν (Foeniculum vulgare).

γλυκανοίγω Ἦπ.—Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 78, 176.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ο ί γ ω.

Ἀνοίγω μετὰ γλυκύτητος, ἀπαλότητος, νοηλεείας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σηκώθ' ἢ κόρη τὸ ταχύ, τὰ μάτια γλυκανοίγει

Ἦπ. || Ποίημ.

Ὁ μαῦρος κόσμος γίνεται τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλη
μὲ σφραγισμένα ἀκόμα χεῖλη,

ποῦ μ' ἔνα ἀλαφροστάλαγμα καὶ ποῖν ἢ αὐγούλα φύγη
ἢ θεία δροσιά τὸ γλυκανοίγει

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν., 176.

γλυκανοστιά ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δίβρ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ ν ο σ τ ι ά.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ γλυκανόστου, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἢ ἀνεπαρκῆς γλυκύτης Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀ ν α λ α τ ά δ α 1. 3) Ἀστειότης κατ' ἐπίφασιν μὲν ἡπία, πράγματι ὁμως δεικτική ἐνθ' ἄν.: Φέγα, ρέ, μὲ τίς γλυκανοστιές σου. Μοῦ ῥχεταὶ νὰ ξεράσω, ποῦ σ' ἀκῶ! Πελοπν. (Δίβρ.) Πβ. ἀ ν α λ α τ ά δ α 2.

γλυκάνοστος ἐπίθ. *ἐνιαχ.* γλυκάνουστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἄ ν ο σ τ ο ς.

Γ λ υ κ α ν ά λ α τ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκαντικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνθ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ό ς.

1) Ὁ κατάλληλος πρὸς γλύκανσιν λόγ. σύνθ. 2) Τὸ οὐδ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ά, ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἢ χημικῶν οὐσιῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ γλύκανσις ἐτέρων οὐσιῶν λογ. σύνθ. 3) Μεταφ., ὁ ἐπιφέρων ἡρεμίαν, ἀνακούφισιν, ὁ πραϋντικός Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

γλυκαντόμος ἐπίθ. *ἐνιαχ.* γλυκαντόμος Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ γ α λ α ν τ ό - μ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Βενετ. galantomo.

Ὁ ἐλκυστικός καὶ ἀξιαγάπητος. Συνών. γ α λ α ν τ ό - μ ο ς.

γλυκάντσιν τό, ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Οἶν.) γλυκάντσιν Πόντ. (Κοτύωρ.) γλυκάντσ'

Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Ἀμισ.) γλυκάντσ' Πόντ. (Ἰοφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγλυκάντσιν Πόντ. (Ἀμισ.) Θηλ. γλυκάντσα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ υ κ ά ν τ ι ν, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ α ν τ ό ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. τὸ Ἑλληνιστ. παράγ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ό ς καὶ τὸ νεώτ. σύνθ. ἀ γ λ ύ κ α ν τ ο ς.

1) Ἐλαφρῶς γλυκύ, ὑπόγλυκυ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) Συνών. γ λ υ κ ο ύ τ σ ι κ ο ς. 2) Πολὺ γλυκύ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ἰοφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀπὸ τὸ φαγὶ πολλὰ ἀγλυκάντσιν ἐν Ἀμισ. Τὸ κολογκιθ' γλυκάντσ' ἐν Ἰοφ. 3) Ὡς οὖσ., φυτὸν τοῦ ὁποίου ὁ ἐδωδιμος βλαστὸς ἔχει ὑπογλυκάζουσιν γεῦσιν Πόντ. (Χαλδ.) 4) Πυῶδες ἐξάνθημα τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν νηπίων τὸ γνωστὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην μὲ τὸ ὄνομα «μολυσματικὸν κηρίον» Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. γ λ υ κ ή τ ρ ά γ λ υ κ ε ι ά (βλ. λ. γ λ υ κ ό ς B5), σ ά γ ο υ ρ ο, σ α γ ρ έ, σ ά γ ρ ι ο.

γλυκάξαφνος ἐπίθ. Ν. Ἔστ. 1 (1927), 865.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἄ ξ α φ ν ο ς.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ γλυκὺς συγχρόνως: Καὶ πέρασε ἀπ' ὁλοῦς, ἀνάμειχτη μὲ φόβο καὶ μυστήριον, μιὰ γλυκάξαφνη ἀνατριχίλα ἔς τὴν ἀναμονὴ τῆς μεγάλης Ἀνάστασης.

γλυκαπαντέχω Μ. Τσιριμῶκ., Ὡρες δειλιν. 47.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ἀ π α ν τ έ χ ω.

Ἀναμένω, προσμένω κατεχόμενος ὑπὸ εὐχαρίστου, οἶονεὶ γλυκέος αἰσθήματος: Ποίημ.

Μιὰ ἀγάπη τώρ' ἀγνή, γλυκεῖα σὰν μέλι,
ποῦ τὴν γλυκαπαντέχει καὶ τὴν κλώθει,
τὸν κάνει σκλάβο τῆς, θέλει δὲ θέλει...

γλυκαπαντοχή ἢ, Ν. Ἔστ. 11(1932), 150 γλυκαπαντοχή Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π α ν τ ο χ ή.

Ἡ γλυκεῖα ἀπαντοχή, προσμονὴ ἐνθ' ἄν.: Δὲν θὰ τσ' μνηθῶ τοῦτις τ'ς στιγνές τ'ς νύχτις ἀπ' τ' γλυκαπαντοχή μ' Λέσβ. Θὰ ξαναἰδῶ κεῖνη ποῦ πόνεσα γιὰ δαύτη κ' εἶναι ἡ γλυκαπαντοχή τῆς ζωῆς μου Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκαπάτη ἢ, Ν. Ἔστ. 22 (1937), 1237.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π ά τ η.

Ἡ ἀπάτη ἢ προξενούσα εὐχαρίστησιν, οἶονεὶ γλυκύτητα: Ἐννοῶσαν μιὰ γλυκαπάτη, πὼς τάχα θὰ μπορούσε κατὶ νὰ γίνη.

γλυκάπιδον τό, Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) γλυκάπ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π ί δ ι.

Εἶδος ἀπιδίου τὸ ὅποῖον ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν Πόντ. (Ἀργυρούπ. Τραπ.): Ἐφαγα τρία γλυκάπιδα κ' εὐχαριστέθα Ἀργυρούπ. β) Κατὰ συνεκδ., τὸ δένδρον τὸ ὅποῖον παράγει τοιαῦτα ἀπιδία Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.): Ἄσμ.

Ἀπίδι μ' καὶ γλυκάπιδον, π' ἐγλύκανες τὸ φῶπο μ'! (φῶπο = ψυχίτσα) Κρώμν. Τραπ.

γλυκαποκοιμίζω Ἦπ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) κ.ά. γλυκαποκοιμίζον Μακεδ. (Καστορ.) γλυκαποκοιμίζω Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ο ι μ ί ζ ω.
Μόνον εἰς βαρυκαλ., ἀποκοιμίζω τινὰ ἀπαλῶς, ἡρέμα,
γ λ υ κ ᾶ ἔνθ' ἄν.:

Νάνι νάνι νάνισέ του, κί γλυκαποκοίμισέ του
Μακεδ. (Καστορ.)

Ἔλα, ὕπνε, ὕπνωσέ το καὶ γλυκαποκοίμισέ το
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἔλα, ὕπνε, τσ' ἔπαρέ το τσαὶ γλυκαποτσοίμισέ το
Μύκ.

γλυκαποκρίνομαι Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 44.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ρ ί ν ο μ α ι.
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ μὲ τρόπον γλυκύν, ἥπιον, χα-
ρίεντα: Ποίημ.

Καὶ πρωτόειδε ὁ πρωτός ἄνθρωπος τοῦ ἡλίου τὴν ἀνα-
τολή,
καὶ νὰ τῆς γλυκαποκρίνεται γροίζη·ε μιὰ μουσική.

γλυκαπολαμβάνω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο λ α μ β ᾶ ν ω.
Ἀπολαμβάνω μετὰ γλυκύτητος, εὐχαριστήσεως. Ποίημ.

Ἐδῶ γλυκαπολάφame τῆς πρωτογεννημένης
τὰ πρῶτα ξεπετάματα...

γλυκαποχαιρετῶ Κρήτ. (Μαλάχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο χ α ι ρ ε τ ῶ.
Ἀποχαιρετῶ μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος: Ἄσμ.

Σηκώσου, βιόλα τοῦ σπαθιοῦ, βιόλα καὶ μαντζου-
ράνα,
καὶ γλυκαποχαιρέτηξε τὴν ἀκριβὴ σου μάννα.

γλυκαπριλιάτικος ἐπίθ. Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 165.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ ἀ π ρ ι λ ι ᾶ τ ι κ ὸ ς.
Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶονεὶ γλυκύν, διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν
καιρικὴν κατάστασιν, θεωρούμενον Ἀπριλίον: Ποίημ.

Σὲ τέτοια θείαν εὐμορφιά πῶς χύνεται μιὰ λύπη;
Γλυκαπριλιάτικη νυχτιά, τί ἔχεις; τί σοῦ λείπει;

γλυκάργανος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ Ἑνετ. *a r g a n a* (= γερανός).

Ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος τὴν κατασκευὴν, ἰσχνός, κ ο κ κ α-
λ ι ᾶ ρ η ς: Αὐτὸς εἶναι γλυκάργανος (ὕβρις).

γλυκάρης ἐπίθ. Ἄνδρ. Θήρ. Θηλ. γλυκαριά Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. γ λ υ κ ὸ ῖ ἢ γ λ υ κ ὸ καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. - ᾶ ρ η ς.

1) Ὁ ἐπιληπτικός, ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ν
Ἄνδρ.: Βρὲ γλυκάρη, γκρεμοβολήσου! Συνών. γ λ υ κ ε ῖ ᾶ-
ρ η ς 2, σ ε λ η ν ε ῖ ᾶ ρ η ς. 2) Ὁ ἐλαφρόνους, εὐήθης
Θήρ. β) Παράφρων Θήρ.: Αὐτὴ εἶναι μιὰ γλυκαριά. Συνών.
ζ ο υ ρ λ ὸ ς, μ ο υ ρ λ ὸ ς, π α λ α β ὸ ς, π α λ α ρ ὸ ς,
τ ρ ε λ λ ὸ ς, τ ρ ω ζ ὸ ς. Πβ. π α λ ι ο γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ρ η ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάρης καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ.

γλυκάρμεγμα τό, ἐνιαχ. γλυκάρμεμα Πελοπν. (Ἀγία
Βαρβάρα. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ οὐσ. ᾶ ρ μ ε γ μ α,
παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ᾶ ρ μ ε μ α.

Οἶνος προερχόμενος ἐκ γλεύκους μὴ παρამείναντος μετὰ
στεμφύλων καὶ μὴ ἔχων, ὡς ἐκ τούτου, στυφότητα, γλυκός.

γλυκαρμενίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ μ ε ν ί ζ ω.

Ἐνεργῶ ὥστε τὸ πλοῖον νὰ οὐριοδρομῇ κατὰ τρόπον
ἥπιον, οἶονεὶ γλυκύν: Ἄσμ.

Γυρεῖ μύλους δώδεκα καὶ μὲ τοὺς μύλωνᾶδες,
γυρεῖ καὶ τὴ θάλασσα μ' ὅλα τῆς τὰ καρᾶβια,
γυρεῖ καὶ τὸν κυρ Βοριά νὰ τὰ γλυκαρμενίζῃ.

γλυκαρχινῶ Κ. Παλαμ. Πεντασύλλ. 49 Α. Πάλλ. εἰς
Ν. Ἔστ. 21 (1937), 650.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ χ ι ν ῶ.

Ἀρχίζω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν ἔνθ' ἄν.:
Ποίημ.

Νὰ ἔχω μπροστά μου τῆς ζωῆς τὰ πιὸ βαθιὰ ση-
μάδια,

κάτι γιὰ πάντα ποὺ ἔσβησε καὶ ἔς τὸ σκοτάδι πάει,
κάτι ποὺ μόλις μέσ' ἀπ' τὰ σκοτάδια

νὰ ζῇ γλυκαρχινάει

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

Βγαίνει ἔς τὸ δάσος, τὸ σκοπὸ | γλυκαρχινᾷ

μὰ δές! γεράκι θεωριῶπὸ | τ' ἀκούει καὶ ξεκινᾷ

Α. Πάλλ., ἔνθ' ἄν.

γλύκαση ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.) Πόντ. (Ἄμισ.
Κερασ. Σταυρ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ ὺ κ α σ ι ς.

Ἡ γλυκύτης Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σταυρ. κ.ά.): Τὸ
φαῖν ξαί γλύκασην 'κὶ ἔθ' (τὸ φαγητὸν οὐδεμίαν γλυκύτητα
ἔχει). Συνών. γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., χαρά, εὐχαρίστη-
σις, εὐτυχία Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.): Φρ. Γλύκαση νὰ
μὴν ἰδῇς! (ἀρά) Σκορτσιν. Γλύκαση ποτὲ μὲ τὰ μάτια σου
νὰ μὴν ἰδῇς (ὁμοίως) Γορτυν.

γλυκασία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασιά Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν.) Μῆλ.—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασά Ἀγαθον. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) γλυκαδᾶ
Θήρ. Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., Τζιουπρ. τραοῦδ., 2.60 γλυκασέα
Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ ί α. Βλ. Μεθόδ., Συμπ.
Παρθέν., 76 «τὰ λοιπὰ δὲ ταύτῃ νομίζεσθαι προσήκει πικρά,
ὅποσα δὲ τῇ ἐμφύτῳ γλυκασίᾳ κεκέρασθαι τῶν ἀκροδρόνων».

1) Ἡ γλυκύτης Θήρ. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ.
Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Νὰ πάρῃς
γλυκασά ἀπ' τὰ σῦκα Μάλλ. Τ' ἀπιδ' ἡ γλυκασία Τραπ. Ἡ
γλυκασέα ἔθες καλὸν ἔν' (ἡ γλυκύτης τῆς εἶναι ἀρκετὴ) Ἀρ-
γυρόπ. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. Βλ. Μεθόδ., ἔνθ' ἄν. Συνών.
γ λ ὺ κ α, γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., ἡ γλυκύτης τοῦ καιροῦ,
ἡ ἡπιότης Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν ὁ τσαιρός ἔν' γλυκαδᾶ, κάμνει τσ' ἀνεμοβορόδιν,
ἂν ἔδῃ ὦραν τῆς χαρᾶς, ἔδει τσαὶ τοῦ θανάτου.

2) Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις, ἡ εὐτυχία, τὸ εὐτυχές γεγονός
Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Νὰ μὴν ἰδῇς γλυκασιά (ἀρά). 3) Πᾶν
γλυκὺ τράγημα ἢ ἔδесμα Ἀγαθον. Θήρ. Κρήτ. (Κίσ. Κυδων.
Σέλιν.) Μῆλ. Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
Τὴ γλυκασά τήνε τρώ' καὶ τὰ λουκούμα καὶ ὅλα Ἀγαθον.
Ἡ καρδιά μ' γλυκασίαν θέλει Πόντ. Μὲ τὰ γλυκασέας κομ-

